

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

V. V., narozen X,
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Antonínem Janákem,
se sídlem náměstí T. G. Masaryka 142, 261 01 Příbram

proti
žalovanému

Policejní prezidium České republiky,
se sídlem Strojnická 935/27, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2022, č. j. PPR-36875-2/ČJ-2022-990115,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Základ sporu

1. Žalobce podal dne 29. srpna 2022 ve smyslu § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů žádost o výmaz svých osobních údajů získaných o jeho osobě provedenými identifikačními úkony (získání popisu, fotografií, daktyloskopických otisků prstů a biologického materiálu za účelem stanovení profilu DNA a související osobní údaje) dne 18. dubna 2017 v rámci trestního řízení pro zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby ve smyslu § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákon (dále jen „trestní zákon“), ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) téhož zákona. V žádosti o výmaz žalobce odkazoval na pravomocný rozsudek ze dne 19. května 2021, č. j. 2 T 76/2017 – 1312, kterým byl v dané věci zproštěn všech obvinění, a z čehož usoudil, že po zproštění obžaloby u něho odpadl zákonný důvod, aby Policie ČR nadále výše uvedené identifikační údaje uchovávala a zpracovávala v Národní databázi DNA, která je určena pro předcházení a odhalování trestné činnosti.
2. Podání žalobce bylo žalovaným s ohledem na posouzení jeho obsahu vyhodnoceno jako žádost o výmaz osobních údajů podle § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb. (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“). Žalovaný sdělením ze dne 27. října 2022, č. j. PPR-36875-2/ČJ-2022-990115, (dále jen „napadené rozhodnutí“) žádosti žalobce nevyhověl, neboť s ohledem na účel zpracování osobních údajů žalovaný shledal, že jsou i pro budoucnost potřebné při plnění úkolů Policie ČR.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobce v podané žalobě konstatuje, že žalovaný žádost posoudil nesprávně. Žalobce je toho názoru, že okamžikem, kdy byl pravomocně zproštěn obžaloby, pozbylo v souladu se zachováním zásady presumpce neviny další držení a zpracování jeho osobních údajů zákonného důvodu a je přesvědčen, že další zpracování údajů nelze opírat o nezákonné usnesení policejního orgánu.
4. Žalobce v podané žalobě dále uvedl, že nesouhlasí s důvody, o které žalovaný v napadeném rozhodnutí opřel svůj závěr. Podle žalobce žalovaný v odůvodnění rozhodnutí o žádosti, které nevyhověl, bral v potaz skutečnost, že byl žalobce v minulosti shledán vinným několika trestnými činy a odsouzen k trestu odnětí svobody. K tomu podle žalobce nelze přihlížet, jelikož jsou tato pravomocná odsouzení již dávno zahlazena. K odsouzení žalobce rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne 24. března 2016, sp. zn. 4 T 130/2013 pro dotační podvod podle § 212 odst. 2 a odst. 4 trestního zákona a rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne 13. července 2017, sp. zn. 1 T 199/2014 pro dotační podvod podle § 212 odst. 2 a odst. 5 písm. c) trestního zákona žalobce uvádí, že byl odsouzený k souhrnnému podmíněnému trestu odnětí svobody, jehož zkušební doba uplynula dne 6. listopadu 2022, tedy již před vydáním napadeného rozhodnutí a vytýká žalovanému, že tuto skutečnost nevzal v potaz a pouze zcela formalisticky podává výčet z jeho popisu trestního rejstříku a nebral v úvahu další okolnosti, jako například závažnost trestné činnosti. Žalobce je toho názoru, že dotační podvod je trestný čin, k jehož odhalení biologické stopy zpravidla neslouží, tak aby naplnil zákonné ustanovení § 65 odst. 5 zákona o Policii ČR a contrario.

5. V dalším žalobním bodě žalobce konstatuje, že odůvodnění napadaného rozhodnutí neobsahuje kritérium stanovené v § 65 odst. 5 zákona o Policii ČR, tedy vyžadovanou individualizaci ve vztahu k žalobci, a proto je žalobce přesvědčen, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné. To dokládá argumentem, že na základě kriminální minulosti žalobce žalovaný izolovaně dochází k závěru o důvodnosti dalšího uchovávání jeho identifikačních údajů, což považuje za nezákonné, neproporcionální a v rozporu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. dubna 2020, č. j. 2 As 164/2019-30.
6. Žalovaný podle žalobce dále vůbec nevyhodnotil, do jaké míry lze u žalobce pro futuro počítat s potřebou využít odebraný biologický materiál a ani se nevypořádal s druhem trestné činnosti, která dle žalobce nemůže ospravedlnit důvod pro další zpracování jeho identifikačních údajů, což opírá znovu o závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. dubna 2020, č. j. 2 As 164/2019-30 a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. listopadu 2018, č. j. 3 A 182/2016-57.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že má za to, že je žaloba nedůvodná a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Zdůraznil, že žalobci bylo poskytnuto vysvětlení problematiky namítaného zpracování osobních údajů a následně mu bylo sděleno, že na základě aktuálně provedeného, kvalifikovaného a individualizovaného vyhodnocení byly osobní údaje, jejichž výmaz byl žalobcem v žádosti požadován, shledány i nadále potřebnými a nezbytnými, a proto je toho názoru, že postupoval v souladu s příslušnou právní úpravou, a tudíž nelze napadané rozhodnutí policejního prezidenta považovat za nezákonné. Ve vyjádření k žalobě se dále žalovaný opírá o § 65 odst. 1 písm. a) zákona o Policii ČR, podle kterého může policie při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu provádět identifikační úkony, které je nevztahují pouze k danému trestnému činu, který je k osobě řešen, ale na osobu jako celek.
8. Žalovaný dále nesouhlasí s tvrzením žalobce, že zproštěním obžaloby odpadl zákonný důvod pro další držení osobních údajů opírající se o ustanovení § 65 odst. 5 zákona o Policii ČR, které takovou podmínku dle žalovaného neobsahuje a uvádí se v něm pouze ta skutečnost, že je policie povinna identifikační údaje z databáze vymazat, pokud již nejsou nezbytné pro účely přecházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti ČR, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti. Tato podmínka je dle žalovaného splněna zejména při zjištění recidivního jednání osob, kde je dána vyšší míra pravděpodobnosti opakování protiprávního jednání, při kterém budou zajištěné údaje nezbytné k uvedenému účelu. Výše zmíněné žalovaný dokládá výčtem dokonaných trestných činů žalobce, za které byl již pravomocným rozsudkem odsouzen a svědčící o žalobcových recidivních sklonech. Na podporu svých tvrzení žalovaný uvádí například rozsudek Městského soudu v Praze, sp. zn. 3 A 86/2013, rozsudek Městského soudu v Praze, sp. zn. 9 A 35/2020 a interní kazuistiku policie. Na závěr žalovaný shrnuje, že potřeba předmětného zákonného oprávnění je ve vztahu k žalobci odůvodněna hlediskem nestejnoroelé recidivy, čímž je odůvodněna i přiměřenost zásahu do osobních práv žalobce z hlediska zásady proporcionality.
9. Žalobce se dne 25. dubna 2023 replikou vyjádřil k vyjádření žalovaného a trvá na důvodech, pro které žalobu podal. V rámci nezákonného trestního stíhání, při kterém policejní orgán získal od žalobce jeho identifikační údaje, avšak následně byl zproštěn obžaloby, odůvodňuje výmaz těchto údajů z národní databáze DNA a nemůže

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ospravedlnit postup žalovaného, který uchování údajů pro budoucí identifikaci požaduje. Dále je toho názoru, že žalovaný nepřistupuje k údajům, které o žalobci drží, proporcionálně a odkazuje na odůvodnění nálezu Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 7/18 ze dne 22. března 2022.

III.

Posouzení žaloby

10. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
11. O podané žalobě soud rozhodl bez jednání na základě ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
12. Z obsahu správního spisu se podává, že žalobce dne 29. srpna 2022 podal Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje, územní odbor Příbram, žádost o výmaz svých osobních údajů souvisejících s odběrem DNA ve smyslu § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů. Podaná žádost obsahovala všechny zákonem požadované náležitosti. Dne 5. září 2022 došlo k postoupení žádosti o výmaz osobních údajů žalovanému Policejnímu prezidiu ČR.
13. Žalovaný dne 27. října 2022 vydal napadené rozhodnutí (sdělení), kterým žádosti o výmaz osobních údajů nevyhověl. Nadto žalobce podal dne 22. prosince 2022 duplicitní žádost o výmaz osobních údajů přímo žalovanému Policejnímu prezidiu ČR. Této žádosti žalovaný dne 16. ledna 2023 taktéž nevyhověl, a to s odkazem na § 30 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů, neboť ji považoval za zjevně nedůvodnou, jelikož se v krátké době v téže věci opakovala. Žaloba proti tomuto rozhodnutí je vedena pod sp. zn. 15 A 80/2023.
14. Soud při posouzení věci vycházel zejména z následující právní úpravy:
15. Podle § 65 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb. platí, že *Policie může při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení.*
16. Podle § 65 odst. 5 zákona č. 273/2008 Sb. platí, že *Policie osobní údaje získané podle odstavce 1 vymaže, jakmile jejich zpracovávání není nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti.*
17. Podle § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 platí, že *Spravující orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud spravující orgán porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu nebo omezení*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má spravující orgán povinnost tyto údaje vymazat.

18. Soud před vlastním posouzením žaloby poukazuje na skutečnost, že se obdobnými žalobami proti rozhodnutí správního orgánu již v minulosti zabýval ve svých rozsudcích ze dne 30. 3. 2022, č. j. 15 A 1/2020-43, ze dne 1. 6. 2022, č. j. 8 A 11/2020-82 ze dne 21. 7. 2022, č. j. 6 A 18/2020-86 a ze dne 30. 1. 2023, č. j. 17 A 134/2021-72. Soud v těchto skutkově podobných věcech rovněž posuzoval nevyhovění žádosti o výmaz osobních údajů podle zákona o zpracování osobních údajů. Zásadní pro rozhodnutí ve věci se soudu také jeví rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 As 164/2019-30 ze dne 2. 4. 2020, který judikoval, že „*Nezbytnost dalšího zpracování osobních údajů v podobě odebraného biologického vzorku ve smyslu § 79 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, nelze posuzovat pouze na základě skutečnosti, že se subjekt údajů dopustil úmyslného trestného činu: naopak v každém konkrétním případě je třeba individuálně vyhodnotit, do jaké míry u něj lze do budoucna počítat s potřebou využít odebraný biologický vzorek. Posuzovány přitom mají být nejen okolnosti týkající se konkrétního pachatele, ale též související se spáchaným trestným činem.*“
19. Žalovaný odůvodnil své rozhodnutí následovnými skutečnostmi:

*„Identifikační úkony (získání popisu, fotografií, daktyloskopických otisků prstů a biologického materiálu za účelem stanovení profilu DNA) byly s Vaší osobou provedeny dne 18. dubna 2017 v rámci trestního řízení vedeného pod č. j. KRPS-243629/TČ-2015-011181, kde jste byl v postavení osoby obviněné podle § 160 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ze spáchání úmyslného trestného činu **zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby** podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne 19. května 2021 jste byl zproštěn obžaloby.*

*Ačkoliv jste byl v předmětném trestním řízení zproštěn obžaloby, byla k Vaší osobě v rámci prověřování nezbytnosti a potřebnosti dalšího uchování identifikačních údajů zjištěna níže vyjádřená kriminální minulost. K Vaší osobě Policie České republiky přitom v této souvislosti zohlednila jak samotné jednání, tak skutkové podstaty trestných činů, za které jste byl pravomocně odsouzen Okresním soudem Příbram ze dne 14. února 1984 pod sp. zn. 2 T 19/84 pro **opilství** podle § 201 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, Okresním soudem Třebíč ze dne 3. října 1991 pod sp. zn. 1 T 132/1991 pro **ublížení na zdraví** podle § 224 odst. 1, 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, a **ohrožení pod vlivem návykové látky** podle § 201 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, Okresním soudem Příbram ze dne 8. února 1995 pod sp. zn. 1 T 56/94 pro **maření úředního rozhodnutí** podle § 171 odst. 1 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, Okresním soudem Příbram ze dne 24. března 2016 pod sp. zn. 4 T 130/2013 a odvolacím Krajským soudem Praha ze dne 5. října 2016 pod sp. zn. 12 To 274/2016 pro **dotační podvod** podle § 212 odst. 2, 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a Okresním soudem Příbram ze dne 13. července 2017 pod sp. zn. 1 T 199/2014 pro **dotační podvod** podle § 212 odst. 2, 5 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Jak již bylo shora uvedeno, pro rozhodnutí o dalším zpracovávání získaných identifikačních údajů je v souladu s § 65 odst. 5 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zásadní jejich nezbytnost pro předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti, a dále s přihlédnutím k § 79 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, je ve vztahu k Vaší osobě zpracovávání získaných identifikačních údajů legitimní v souvislosti s Vaším předchozím opakovaným uskutečněným úmyslným protiprávním jednáním, čímž je, mj. i s přihlédnutím k jejich*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

charakteru, odůvodněna i přiměřenost zásahu z hlediska principu proporcionality.“ (pozn. zvýraznění textu provedl soud)

20. Soud má za to, že žalovaný závěr o nutnosti dalšího uchovávání osobních údajů žalobce pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti, zdůvodnil zcela dostatečně, a to v duchu shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 As 164/2019-30 ze dne 2. 4. 2020, ve kterém je dále uvedeno: *„Rovněž je nedůvodná argumentace stěžovatele, pokud sdělil, že není vyloučeno obdobné jednání v budoucnu. Logika věci je totiž opačná. Ne, že by nemělo být vyloučeno obdobné jednání v budoucnu, aby byl odůvodněn trvající zásah do práv jedince, ale sama osoba pachatele, způsob páčání trestné činnosti, jeho trestní minulost a konkrétně zjištěné okolnosti musí podpořit závěr o tom, že opakování trestné činnosti naopak hrozí či je lze očekávat a uchování vzorků DNA či jiných osobních údajů je pro posouzení této hrozící trestné činnosti významné. Riziko opakování trestné činnosti či její eskalace totiž není vyloučeno nikdy, a to ani u pachatelů nedbalostní trestné činnosti. Kromě toho ne každý pachatel úmyslné trestné činnosti se dopustí recidivy, pročez je třeba učinit zcela logický závěr, že v případě takového pachatele další zpracování osobních údajů zcela jistě nezbytné pro naplnění úkolů policie nebylo.“* Námitka nepřezkoumatelnosti je nedůvodná.
21. Ze shora uvedeného výčtu žalobcem spáchaných trestných činů, lze dovodit žalobcův „pozitivní“ vztah k páčání trestné činnosti resp. k dodržování zákonů, což prokazuje i jím spáchaný trestný čin maření úředního rozhodnutí. Kromě toho, že u všech jde o úmyslné trestné činy, jedná se rovněž o činy různorodé, jak tzv. hospodářské (dotační podvody), tak násilné (ubližení na zdraví).
22. Žalovaný zcela správně zdůraznil i preventivní účel této databáze, tedy předcházení trestné činnosti. Soud má rovněž za to, že žalobce - zrovna tak jako jiné pachatele - může od páčání další trestné činnosti efektivně odradit právě i skutečnost, že si budou vědomi toho, že jejich identifikační údaje mají orgány činné v trestním řízení k dispozici a bude jednoduché je ztotožnit.
23. Žalobce dále namítl, že žalovaný bral v potaz to, že byl *v minulosti shledán vinným a odsouzen k trestu odnětí svobody z několika trestných činů*, ačkoliv jsou tato pravomocná odsouzení již dávno zahlazena a nelze k nim přihlížet.
24. Soud má za to, že institut zahlazení, jehož důsledkem je, že se na odsouzeného hledí, jako by odsouzen nebyl (§ 106 tr. zákoníku) nelze v tomto řízení aplikovat paušálně. Přes vznik právní fikce neodsouzení se pravomocné rozhodnutí, jež vedlo k odsouzení, se rozhodnutím o zahlazení odsouzení nezrušuje, i nadále existuje. Tento institut byl do zákona vložen proto, aby se u napraveného odsouzeného následně a to až do smrti nepromítaly důsledky tohoto odsouzení, a to jak v rovině trestněprávní, tak v oblasti jeho občanského a pracovního života a v konečném důsledku nebylo v jeho dalším životě kontraproduktivní, ale naopak motivovalo jej nadále žít v souladu se zákonem.
25. V tomto řízení však nejde o trestání žalobce, ale o výmaz údajů, ke kterým nemá nikdo jiný kromě orgánů činných v trestním řízení přístup, a žadatele tak dále v jeho životě nestigmatizuje. Není proto důvod na něj i v tomto řízení paušálně hledět jako na neodsouzeného, naopak právě s ohledem na nutnost posuzovat účelnost uchovávání identifikačních údajů v databázi u každého žadatele o výmaz individuálně, je nutno i k zahlazeným trestným činům přihlížet individuálně a nikoliv paušálně. A proto v tomto

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

řízení nelze předchozí trestnou činnost žalobce přehlížet o to více, pokud v mezidobí došlo k další trestné činnosti. Lze si představit situaci, že žadatel o výmaz spáchá pouze jeden ojedinělý úmyslný trestný čin, který již byl zahlazen, a od kterého uplynul dostatek času, a u kterého by bylo možné předpokládat, že se jednalo o exces v jeho normálním chování, popř. že se již z toho žadatel poučil. U žalobce ale o takový případ zjevně nejde, jak bylo konstatováno shora.

26. Žalobce dále vytýká žalovanému, že *pouze zcela formalisticky podává výčet z jeho opisu trestního rejstříku a nebral v úvahu další okolnosti, jako například závažnost trestné činnosti*. Soud k tomu uvádí, že žalovaný se sice podrobně nevěnuje závažnosti jednotlivých trestných činů, ale s ohledem na jejich četnost, která zcela dostatečně odůvodňuje přiměřenost tohoto zásahu do jeho osobnostních práv, má soud za to, že tento nedostatek nemůže být důvodem pro zrušení rozhodnutí.
27. Žalobce dále namítl, že dotační podvod je trestný čin, k jehož odhalení biologické stopy zpravidla neslouží. Soud v tomto ohledu odkazuje především na závěr, vyjádřený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2013, č. j. 10 A 30/2010 – 67, který Nejvyšší správní soud aproboval ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 As 168/2013-40 a to, že *„Nelze přitom paušálně tvrdit, že tento důvod zpracování osobních údajů nebude shledán u hospodářských trestných činů, protože genetické údaje nebudou nikdy použitelné, nýbrž je nutné zásah posuzovat ve vztahu k postavení dotčeného subjektu v procesu trestního řízení, a to i v širším rámci vymezení tohoto pojmu. Sama skutečnost, že v případech trestných činů ohrožujících život, zdraví či bezpečnost osob, je zde relativně vyšší pravděpodobnost zanechání biologické stopy na místě činu a tudíž je zpracování a uchování profilu DNA významné pro ztotožnění pachatele budoucích trestných činů, neznamená, že u trestných činů hospodářské povahy význam využití biologických stop při odhalování těchto činů a jejich pachatelů je marginální“*. (Obdobně též závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2018, č. j. 11 A 2/2017 – 69, kasační stížnost zamítnuta 30. 5. 2022, č.j. 4 As 27/2018 – 55, oba dostupné na stránkách NSS.)
28. Dále zde soud zohlednil závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v usnesení ze dne 26. 1. 2023, č. j. 7 As 172/2022 – 49, kterým NSS předložil Soudnímu dvoru Evropské unie tři otázky, týkající se výkladu a aplikace Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV, a to právě v kontextu s ust. § 65 zákona o Policii ČR. 64. Ačkoliv se otázky předkládané Soudnímu dvoru Evropské unie týkají především odběru a uchovávání genetických údajů, a zároveň citované usnesení není rozhodnutím ve věci, jež by bylo pro třetí subjekty závazné, má městský soud za to, že je třeba věnovat pozornost několika tam vyjádřeným závěrům:
29. „[26] Novější judikatura NSS v těchto případech zdůrazňuje, že *pouhé naplnění formálních znaků § 65 odst. 1 zákona o Policii (že se jedná o úmyslný trestný čin a osoba je podezřelá či obviněná) je nedostatečné pro zákonnost získání či uchovávání osobních údajů v těchto situacích. Orgány policie musí tuto úvahu doplnit testem přiměřenosti odběru v každém konkrétním případě, přičemž mají zohlednit především dosavadní trestnou činnost dané osoby, či její absenci; typovou individuální závažnost trestné činnosti, pro kterou byla daná osoba předvolána k provedení identifikačních úkonů; osobu a osobnost pachatele; v případě ex post žádosti o výmaz pak dobu, která od spáchání trestného činu uběhla, stejně jako další chování*

pachatele (nověji viz především rozsudky NSS ze dne 18. května 2022, č. j. 5 As 254/2019-49, body 17 a 18 a č. j. 5 As 241/2019-46, body 18 a 19).

[27] Aplikace těchto kritérií v novější rozhodovací praxi správních soudů vede k situacím, kdy je žalobcům vyhověno buď již jednoduše proto, že při vyhotovení standardizovaných formulářů o předvolání a provedení identifikačního úkonu posuzování přiměřenosti ze strany policejních orgánů naprosto absentuje (kupř. rozsudky NSS ze dne 17. května 2022, č. j. 9 As 124/2018-46; ze dne 19. dubna 2018, č. j. 3 As 335/2017-33; ze dne 13. prosince 2017, č. j. 1 As 13/2017-93), případně proto, že v rámci typicky hospodářských či jiných nenásilných trestných činů spáchaných do té doby netrestanými osobami bude obtížné dovodit přiměřenost odběru na základě výše uvedených kritérií (např. rozsudky NSS ze dne 18. května 2022, č. j. 5 As 254/2019-49; ze dne 18. května 2022, č. j. 5 As 241/2019-46; srov. nicméně opačný závěr odůvodněný závažností trestného činu podvodu v dané věci v rozsudku ze dne 30. května 2022, č. j. 4 As 27/2018-55).“

30. Jak již bylo zdůrazněno shora, právě s ohledem na předchozí žalobcovu trestnou minulost nelze jednoznačně dovodit nepřiměřenost odběru biologických vzorků ani v souvislosti se podezřením na spáchání hospodářské trestné činnosti. I tato žalobní námitka je tak nedůvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Jelikož městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nevzniklo mu právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. prosince 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.